

— Хайде холанъ! — се засмѣ Тънкия. Приказки сж то.

— Ще видишъ . . .

На бърза ржка, съ солената пастарма, двамата изпиха по петъ стотачета. И Павелъ, като видя, че Иванъ Тънкия взе да погледва съ недоумение, защото не бѣше увѣренъ, че Павелъ ще плати всичко, каза: плаща!

— Че много бързашъ, — си отдъхна Тънкия.

— Азъ имамъ мѣрка. Пия ли, — на всѣки петъ плащамъ да се не забравя. Инѣкъ: зная ви азъ кръчмарскитѣ смѣтки. Изпиешъ десетъ — а смѣтката за петнайсетъ.

Иванъ Тънкия се изсмѣ съ пискливия си гласецъ и лакомо прибра оставенитѣ пари отъ Павла.

— Хубаво ми е винцето, —